

Under den nuværende daginstitutionsordning er der nok mange mødre, der ellers ville passe deres børn hjemme, som ville foretrække at få dagpenge ifølge lovforslaget. Dette problem må imidlertid klares via en reform på daginstitutionsområdet, der jo under alle omstændigheder trænger hårdt til ændringer.

De 250 kr. er baseret på det lønregulerende pristal for september måned 1981 (offentliggjort oktober 1981). Fra 1. januar 1982 reguleres efter forholdet mellem oktobermånedspristallet 1981 og nævnte septemberpristal, idet dagpengesatsen dog altid skal være et med 10 deleligt beløb (– indføres fast skattetrækprocent, er det nettobeløbet, som må opfylde det vilkår).

Hvis arbejdsmarkedets forhold efter 1. marts 1981 bliver sådan, at der ikke ydes fuld dyrtidsregulering, må tilsvarende begrænsninger – ved lovændring – indføres på dagpengeområdet for at undgå udhuling af afstanden mellem lønindtægt og de dagpengebeløb, der træder i stedet herfor.

Dagpengeudbetalingen kræver, at arbejdet er udført »tilfredsstillende«.

Skal man have sin dagløn udbetalt, skal man også have udført sit arbejde ordentligt. Arbejds-sabotører fortjener ikke dagpenge. Selve denne bestemmelse vil nok – uden stor administration – hjælpe gevaldigt til, at rødder, som kun er ude på at lave ballade, lader være med at melde sig til ordningen.

Under de nu herskende tilstande må vi forvente stadig flere og flere tilfælde af den art, hvor en ansat meddeler værkføreren, at hvis han ikke får en fyreseddel, vil han komme til at tabe en svensk-nøgle ned i en kostbar maskine, som derefter må repareres for hundredtusindvis af kroner med betydelige driftstab til følge. Situationer af den art undgås ganske og aldeles, når nærværende lovforslag er gennemført. Skulle de alligevel optræde, kan værkføreren jo blot imødekomme ønsket om fyreseddel, uden at de uskyldige skatteydere i den anledning bliver påført merbyrder.

Den, som under de 8 timers beskæftigelse unddrager sig en rimelig andel af den samlede arbejdsbyrde, viser sig groft vrangvillig eller bevidst søger at sabotere de andres arbejdsindsats, må bortvises på stedet og fortaber derved retten til dagpengebeløbet. Den stedlige kommunale arbejdsleder må her have en bred skønsmargin.

Selvfølgelig kan der komme til at foreligge enkelttilfælde, hvor den enkelte synes, at han er blevet uretfærdigt behandlet ved at miste sine 250 kr. (÷ skat). Ved helt åbenbare magtmisbrug vil han kunne få medhold i en klage til arbejdslederens

overordnede, men det sædvanlige vil nok være, at han næste gang, han vil gøre brug af ordningen, vil strenge sig meget mere an og/eller stille sig til rådighed for en anden kommune.

Et af modstykkerne til de små ulemper, der bliver tilbage, er, at loven kan udformes helt uden strafbestemmelser og karantæne-regler m. v. Og dette er oplagt en langt større fordel.

Til § 4

I forhold til de arbejdsløse må administrationen selvfølgelig ske lokalt. Under de nuværende forhold er den mindst egnede administrationsenhed kommunernes socialforvaltninger. De kommer jo også ind i helhedsbilledet i § 6-sagerne.

Administrationen bør naturligvis i vidt omfang basere sig på den kendsgerning, at vi alle er forsynede med et personnummer. Når man for eksempel vil udtage bestemte aldersgrupper til bestemte opgaver, kan man jo bare opslå, at inden for bestemte talområder i personnumre møder man på et angivet sted til angiven tid.

Mange virksomheder i den private sektor, der vil have orden i tingene, anvender »stempelure« for at kontrollere, om den enkelte i det hele taget er mødt op. Den kendsgerning, at vi har EDB, personnumre og mange forskellige typer stempelure, indebærer jo, at et kort med et personnummer påført ved indstik i afstemplingsapparatet kan notere til EDB, at den pågældende har været ved kontrolstedet det pågældende klokkeslæt en given dato. Hvis det offentlige den dag så ikke har noget at sætte visse grupper til, kan det ved oplag være meddelt, hvilke personnummergrupper som blot kan gå hjem igen, når de har fået deres penge.

Når man tænker sig, at lovforslaget måske vil medføre genskabelse af de lange køer ved kontrolstederne, er dette helt fejlagtigt. Større kommuner må naturligvis have flere kontrolsteder, forsynet med apparatur for indstempning og EDB-styring af udbetalinger.

Udgifterne må imidlertid afholdes statsligt. Det kan ikke være rigtigt, at borgerne i et område, der rammes af en særlig arbejdsløshed, oven i denne ulykke også skal have specielt forhøjede skatter. Dertil kommer, at man herigennem undgår nidkærhed med, om en arbejdsløs går til sin egen hjemkommunes socialforvaltning eller til en anden kommune. Dette giver ikke blot samfundet mindre goldt administrationsarbejde, men denne smidige løsning indebærer også langt større frihed for den dagpengesøgende – han skal ikke mere udsættes for at blive udkommanderet ved at blive anvist